

N:o 3.

Redaktör och utgifvare:
FRANS J. HUSS.

Expedition:
Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. ö. g.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 1 Februari 1893.

Pris:
Helt år 5 kr. — Lösnummer 25 öre.

Annonpris:
10 öre petitraden (15 öre utl.)

13. Årg.

Mary Olson.

Det är sällsynt att här i hufvudstaden se svenska idkare af tonkonsten uppträda offentligt utan att de i större eller mindre kretsar här förut gjort sig bekanta. Vanligen ha de studerat vid vår musikakademi eller ock för någon af de konstnärer af högre rang, som i en hufvudstad erbjudas till lärare, och göra sig då så småningom kända. Ett sådant sällsynt fall har emellertid nyligen inträffat, då fröken Mary Olson lät höra sig på senaste symfonikonserten, och vi ha, såsom här synes, äfven velat lemna en illustration till vår berättelse om detsamma. Hvem är Mary Olson? hördes allmänt frågas, då man fick se detta namn på programmet till symfonikonserten i lördags. I hast började många att dervid fundera på Märtha Olson, ett litet »pianistiskt underbarn», som omtalades här för några år sedan och som man trodde nu hunnit till sådan mogenhet, men vid närmare besinnande kunde det ej vara hon, helst som förnamnen, ehuru lika, ej stämde rätt öfverens. Nå, man fick svar på sin fråga till viss del genom tidningarna, hvilka upplyste att fröken Olson var född i Sverige, uppfostrad i England och elev i pianospelning af Clara Schumann, den välkända gamla pianokonstnärin-

nan; i denna tidnings sista nummer för förra året, omnämndes också hennes uppträdande i Norge.

Nyfikenheten rörande hennes konstnärliga förmåga blef tillfredsstäld för dem som bevistade symfonikonserten, då hon spelade samma stora verk som å Kristiania Musikförenings konsert i början af december, nämligen Saint-Saëns G-moll-pianokonsert med orke-

ster. Rikligt bifall och många inropningar efter utförandet af densamma syntes vittna om att fröken Olsons talang dokumenterat sig som särdeles framstående. Man märkte väl, att hon genomgått en god skola, på det klara, mjuka föredraget och den konstnärligt utbildade tekniken; äfven af styrka i anslaget syntes hon vara mäktig, om än icke i samma grad som en Menter eller Carreno. I yttre hänseende skulle föredraget ha vunnit på mera lugn i arm- och handrörelsen. Det var emellertid ett glänsande föredrag af Saint-Saëns mycket fordrande konsert, som fröken Olson presterade, och man skulle gerna vilja höra henne äfven i andra saker för att erfara mångsidigheten af hennes talang. Till kännedom om fröken Olsons personlighet och konstutveckling meddelas här följande upplysningar:

Mary Olson är född den 1 mars 1867 i Hull af svenska föräldrar. Vid 5 års ålder började hennes musikaliska studier i Hull för miss Annie Martin. Dessa fortsattes der till hennes 18:de år, under hvilken tid hon tog alla examina, både i pianospelning, harmoni och kontrapunkt, vid kongl. musikaliska akademien i London samt erhöi slutligen det högsta diplommet der nemligen: »Licentiate of the Royal Academy of Music» (L. R. A. M.).

Sedan dessa studier afslutats gaf fröken Ol-

Mary Olson.

son ensam konsert i London med stort bifall af både pressen och allmänheten. Derefter gjorde hon en lång konsertturné i England och Irland tillsammans med M:me Albani, Signor Bottesini m. fl. Kort efter denna turné fick fröken Olson höra Clara Schumann spela i London och blef så intagen af hennes genialiska och ädla spel, att hon ej fick någon ro förrän hon hade fått spela för henne och blifvit mottagen såsom hennes elev. Så for hon till Frankfurt a. M. och stannade der i fyra år, ifrigt studerande såsom fru Schumanns enskilda elev. Efter att i Frankfurt hafva uppträdd flere gånger offentligt, gjorde hon på fru Schumanns inrådan konsertresor förre sommaren, besökande Norge med fröken Gina Oselio. De gäfvö då 30 konserter i de förnämsta städerna derstädes.

Fröken Olson omnämnes i norska tidningar som en framstående pianist och god ackompanjatriss vid konserterna med Gina Oselio. Utom den nämnda konserten af Saint-Saëns spelade fröken Olson å konserterna i Norge bl. a. Liszts Grand Polonaise i E-dur, saker af Schumann m. m. Sedan fröken Olson afslutat en nu tillämnad konserttur i Norrland, ämnar hon för en kort tid fortsätta sina studier för fru Clara Schumann, särskildt öfvande sig i kammarmusik, hvarefter det är hennes afsigt att uppträda i London.

Fröken Olson begagnar sig ledigt af svenska språket ehuru med någon brytning, och vi kunna på grund af hennes börd räkna henne som vår landsmaninna. Särskildt på grund deraf eger hon våra sympatier, som vi nu till sist uttala med en tillönskan af god framgång på hennes konstnärsbana. H.

Mozarts ungdomsoperor

»Bastien und Bastienne» samt »La finta giardiniera».

Gill firande af Mozarts minne, då hundra år sedan af hans död inträffade förlidet år den 5 december, upptogos å flere tyska teatrar hans ofvannämnda ungdomsoperor, hvilka kunna anses så godt som nya för vår tid. Mozarts efterföljande mästerverk för scenen äro emellertid så allbekanta, att en hvar bör finna sig intresserad af att lära känna något om hans första försök till dramatisk komposition, vi vilja därför lemna en kort redogörelse för de här i fråga varande operorna, hvilka nu åter lefvat upp på scenen, ehuru i något moderniserad dräkt, och börja då med den äldsta.

»Bastien och Bastienne» komponerade Mozart 1768 såsom 12-årig gosse. Det var hans första tyska opera, som

nyss förut föregåtts af en italiensk buffaopera »La finta semplice», komponerad på kejsar Josef II:s uppmaning men i följd af intriger ej uppförd. Mozart befann sig då med sin far i Wien, och hos en vän till hans föräldrar, konstmäcenaten, dr Messmer, som i sitt hus hade en privatteater, egde första uppförandet af operan rum. Till librett begagnades den af Fr. Wilh. Weiskern på tyska öfversatta texten till en fransysk operett af m:me Favart »Les amour de Bastien et Bastienne», som åter ledde sitt ursprung från Rousseaus intermezzo »Le devin du village». Det hela är hållet i de den tiden så omtyckta herdespelens stil. Innehållet kan ej tänkas enklare. Mot Bastienne, den täcka herdinnan, är hennes älskare otrogen, och hon söker återkalla hans kärlek med bistånd af en gammal, i trollkonster förfaren herde Colas, hvilket naturligtvis också till slut lyckas.

Med det okonstlade ämnet öfverensstämmer den enkla, älskvärda karaktären hos musiken, hvilken från första till sista noten är lämpad efter herdespelet. Beundransvärdt, i fråga om en 12 års gosse, är det säkra beherskandet af det formella, den vana han tycks ega att behandla sångstämmorna och foga dem samman, den förmåga han besitter att karakteristiskt åtskilja de tre handlande personerna, att icke tala om den friska uppfinningskraft, som i det hela gör sig märkbar. Der saknas hvarken fina melodiska tankar af behagligaste art eller originella harmoniska drag, som hänvisa på den blifvande store Mozart. Utom den korta inledningen (*Intrada*), i hvilken det unga geniet, märkvärdigt nog, redan funnit första temat i »Eroica»-symfonien, består operan af 15 sångnummer och ett litet orkestralt mellanspel, imiterande säckpipan. Öfvervägande äro Bastiens och Bastiennes lyriska utgjutelser i mindre arie- eller visform, medan det komiska elementet framträder i Colas två arior. För ensemblestycken erbjuda sig endast tre tillfällen. En munter duett är skriven för Bastienne och Colas; en dito förekommer mera omfångsrik och med verksamma dramatiska pointer emot slutet mellan de båda älskande, som då försonas. Den bildar jämte den glada sluttrion mellan Bastien, Bastienne och Colas utan tvifvel den värde fullaste delen af den lilla till sitt musikaliska innehåll högst sympatiska operan.

I afseende på den nyligen af Barth. Senff i Leipzig utgifna upplagan af operan (pris 3 Mark netto; 4 Mark bunden) och de förändringar som vid den vidtagits, kunna vi endast hänvisa till dennas titel, som vi här meddela: »Bastien och Bastienne, komisk opera i en akt. Text från franskan af Friedr. Wilh. Weiskern, musik af W. A. Mozart. Klaverutdrag med text och fullständig dialog i noga öfverensstäm-

melse med det Mozart'ska originalet, efter partituret rättadt och omarbetadt af Richard Kleinmichel.» — Vid operans uppförande å scenen hafva naturligtvis resp. teaterdirektioner och kapellmästare vidtagit tidsenliga förändringar med operan i öfverensstämmelse med vår tids fordringar och smak.

Det andra sceniska ungdomsverket, buffaoperan »La finta giardiniera», komponerades 1774 af den då adertonårige Mozart och uppfördes för första gången den 13 januari 1775 i München. Den vann då i den bayerska hufvudstaden ofantlig framgång och tog ett betydligt försteg framför samtida italienska produktioner i buffagenren, men kunde ej, undantagandes ett uppförande af operan i Augsburg 1789, vinna någon vidare spridning. Först under förra året blef densamma jemte »Bastien och Bastienne» åter framsökt, försedd med en ny bearbetning af libretton och äfven i andra hänseenden uppstufvad och moderniserad. I denna gestalt, med ny text och dialog af M. Kalbeck, har denna opera i slutet af förra november månad gifvits på nya stadsteatern i Leipzig och blifvit ganska väl emottagen, ehuru publiken att börja med var något kall och reserverad. Äfven i denna opera finner man saker, som endast det sanna snillet kan ingifva, och i åtskilliga nummer låter Mozart ana hvad han åstadkommit i skapelser från sin senare, stora period (speciellt i »Figaros bröllop») »La finta giardiniera» förhåller sig till dessa såsom morgonrodnaden till den uppgående solen.

Den ursprungliga texten till operan var högst underhållig, och man kan ej låta bli att undra, hur det var möjligt att sätta den i musik; men i förra århundradet var man ej så noga med texterna, som i våra dagar, och publiken fäste sig i operan mera vid musiken än handlingen. Kalbecks omarbetning har förtjensten af att reda det ursprungligt förvirrade, göra en förnuftigare anordning af situationerna och bringa litet mera hållning i operans förut alltför karikatyrmessiga väsen. Allt slagg är emellertid ej bortröjdt. Vidare har operan ej skadelös kommit ifrån bearbetningen så till vida, som genom sammandragning af de ursprungliga tre akterna till två flera värdefulla nummer måst uteslutas.

»La finta giardiniera» (»Die Gärtnerin aus Liebe»), komisk opera i tre akter, text från italienskan af Calzabigi och Coltellini, musik af W. A. Mozart, föreligger i fullständigt klaverutdrag med text, efter partituret rättadt och omarbetadt af Richard Kleinmichel (utg. af Barth. Senff, Leipzig) och kostar 5 Mark häftad, 6 Mark bunden.

Från Niels W. Gades barndoms- och ungdomsår.

Förra året utkom i Köpenhamn en bok med titel: »Niels W. Gade, Optegnelser og breve, utgivne af Dagmar Gade», en bok, som innehåller åtskilligt af intresse om den berömda och älskvärde tonsättaren, hvilken, som bekant, gick ur tiden den 28 december 1890. Gade hade för afsigt att skriva en självbiografi, men mångfaldiga göromål hindrade honom att utföra densamma. Af dessa »Meddelelser om mit Levned», hvilka han började nedskrifva på Fredensborg sommaren 1885, blef endast början renskrifven, för öfrigt hade han materialier dertill, hvilka nu begagnats vid författandet af ofvannämnda, bok hvars innehåll är följande: I. Niels W. Gades egen utarbetade framställning af hans första barndom, II. Meddelanden om hans barndom och ungdom efter hans egna anteckningar och muntliga berättelser; bref: III. från 1836—48 (till Mendelssohn, föräldrarna, bröderna Helsted; bref till Gade från Mendelssohn, Schumann m. fl.), IV. Vintern 1852, i Leipzig, V. 1862 uppehåll i Paris, VI. 1871 resa till Rom, VII. 1873 resa till Holland, VIII. 1876 resa till England, IX. 1878, 1880 och —81 resor till Hamburg, Köln och Düsseldorf, X. 1882 sista resan, till England; XI. Tillägg: bref till och från åtskilliga personer. — Några utdrag ur denna bok skola helt visst intressera svenska och nordiska musikkänner; vi börja då med Gades egna »Meddelelser».

Fredensborg den 16 aug. 1885.

Den 17 april 1812 blef en ung snickarmästare och hans unga brud vigda i Trinitatis-kyrkan. Han hette Sören Nielsen Gade, var 22 år och härstammade från jutska bönder, som hade upptagit namnet Gade efter en liten stad mellan Kolding och Fredrits. Hennes namn var Marie Sophie Hansdotter Arentzen, 20 år. Hennes förfäder hade haft sitt hem på Bornholm.

Tiden omkring och efter 1812 var mycket stormfull och endast föga lämplig att freda om hemlifvets stilla idyll. Europas fridstörare Napoleon var visserligen besegrad, men det herskade nöd och ofred i de flesta länder. Hvad Danmark beträffar, var denna tid en af de allra bedröfligaste: Norge var afträtt, penningväsendet i största förvirring, öfverallt betryck, missmod, stillastående i handel och vandel. Allt detta hade kufvat befolkningen och bragt en filisteragtig dager öfver det hela. Man lefde blott för det dagliga, tarfliga brödet.

Dock, de unga nygiftas blygsamma hem var en idyll, belyst af kärlekens solsken, därför hörde de icke tidens

stormar utanför, och deras tarfliga kost blef dem en den härligaste måltid.

I detta stilla hem såg jag först dagen den 22 februari 1817 och fick i dopet namnen Niels Wilhelm Gade. Jag var det enda barnet, och då jag låtit vänta på mig i 5 år blef jag naturligtvis mottagen med så mycket större glädje och vårdad med den kärleksfullaste omsorg af mina föräldrar.

Till mina lifligaste minnen från barnåldern räknar jag en händelse från mitt 4:de år. En sommarafton hade jag af föräldrarna fått några skilling till att köpa bakelser för hos konditorn midt emot; med glada förhoppningar gick jag öfver gatan och kom lyckligt och väl in i butiken, der jag fick mig en strut med bakelser. Men på hemvägen var jag icke så lycklig; jag snubblade och föll omkull; struten med dess innehåll trillade ned i rännstenen. Jag blef mycket förskräckt öfver den oväntade och plötsliga förändringen af situationen, brast i en häftigt gråt och ilade skyndsamt hem, der både mor och far sökte trösta mig öfver olyckan, men förgäfvos: jag kunde icke stanna mina snyftningar. Jag måste föras till sängs, och jag kan ännu tydligt erinra mig stämningen, i hvilken jag befann mig — det var, som om all mitt lufs lycka — genom egen skuld — sjunkit ned i Lethes mörka våg och för beständigt hållits fången der utan hopp om att någonsin återse ljuset.

* * *

Ungefär vid den tiden hade min far jemte sin äldre, ende bror slagit sig på instrumentmakeriet, och de hade tillsammans etablerat en handel med musikinstrumenter, i synnerhet gitarer och violiner. Denna handel gick ganska bra, och bröderna enades om att utvidga affären genom att skaffa sig hvar sin butik. Min far flyttade sålunda från den gemensamma bostaden vid Borgergade längre bort, midt in i staden. Jag kommer tydligen ihåg mig sjelf sittande på golfvet i den nya bostadens hörnrum, lekande med »Adressavisen», medan solen sken in genom fönstren och bildade ljusa fyrkanter på golf och väggar, hvilket beredde stor trefnad. Jag var omkring 6 år gammal, och här begynte mina första musikaliska öfningar; — min far hade nämligen skänkt mig en liten barngitarr, som jag klinkade på, — ungefär samtidigt studerade jag ABC-boken under min mors vägledning. Den tiden var det gitarr. flöjt och äfven något harpa, som af diletanter fornämligast trakterades. Herrar och damer sjöngt svärmiska och sentimentala romanter af Rudolph Bay, Plantade o. s. v. till ackompanjemang af gitarren, som hängde i ett ljusblått band öfver skuldran, — det var modet i början af tjugutalet. Min far hade ett visst rykte för att tillverka väklingande och prydliga gi-

tarrer efter spansk fason, och hans handel var då för tiden ganska inbringande. Senare undanträngdes gitarren af pianofortet; han var ej så lycklig i fabrikationen af detta instrument, också uppstodo flera fabrikanter (Richter, Uldahl, Bechmann, Marschall o. a.), så att hans affär gick något tillbaka. — Det oaktadt fortfor tillfredsställelse och glädje att herska i fadernehemmet. Min fars sangviniska temperamentet och joviala infall bragte alltid solsken och godt humör till stånd, när min mors svärmiska och djupare natur såg mörka skyar träda upp på framtidens himmel. Bägge hade de sinne för poesi och läsning; på tjugutalet blomstrade också diktkonsten i Danmark, då Oehenschläger, Heiberg, Grundtvig, Schack-Staffeldt och Ingemann lefde och skrefv sina bästa verk. Min far hade musikalisk talang, och ehuru han ej lärt något instrument, kunde han spela litet på nästan alla instrumenter.

Min mor tyckte också om musik, men hennes hufvudpassion var dock teatern och i synnerhet tragedien, hvare den tiden lysande förmågor framträdde. Hjerten och den nordiska mön i Oehenschlägers tragedier utfördes förträffligt af Nielsen och madame Wexschall (sedan madame Nielsen). Dr Ryge var öfverträfflig i sådana roller som Hakon Jarl, Palnatoke o. s. v. De komiska rolerna utfördes likaledes af framstående konstnärer, Frydendahl, Lindgreen, Stage m. fl. Det var, som om dessa många ypperliga diktare och dramatiska konstnärer varit oss gifna som vederlag för vår politiska obetydlighet, ja, vi hade ju storheter i konst och vetenskap sådana som Thorvaldsen och C. H. Ørsted, hvilka ådrogo sig hela Europas uppmärksamhet och kastade sin glans tillbaka öfver det lilla Danmark. — Befolkningens intresse drogs dervid till diktningens värld, till konst och teater; politik brydde man sig föga om. Mina föräldrar hade tagit mig med sig till teatern en afton då Webers »Jägerbruden» (»Friskytten») uppfördes första gången 1822.

Längre kom Gade ej i sina »Meddelelser», men de fortsättas derefter af författarinnan till den nämnda boken och ett utdrag af hennes meddelanden följer här.

Niels Gade blef alltså, efter hvad han berättade, tagen med till teatern vid 5 års ålder för att höra »Friskytten», och denna opera med allt sitt fantastiska tillbehör i Vargklyftescenen gjorde naturligtvis ett öfverväldigande intryck på barnets lättörda sinne. Med rädsla såg han beständigt de vilda synerna framför sig; gick han hemma i den mörka gången eller var han ensam inne i rummet, — strax mylrade det der med förfärande bilder från Vargklyftan, och mycket besvär hade hans mor med att åter bringa hans sinne i jemvigt.

Gossens lif i hemmet var också egnad till att utveckla hans håg för drömmier och att lefva i sina fantasier; jemnåriga vänner hade han inga och hans leksaker voro af det mest primitiva slag, om man alls kan tala om leksaker; Gade berättar ju sjelf om »Adresseavisen» som sin leksak, — och då föräldrarna voro träget sys-selsatta i verkstaden och köket, fick han ständigt gå ensam, klinkande på sin lilla gitarr eller upptagen med att betrakta instrumenterna i butiken; aftnarne tillbragte han med att se på månen och följa dess strålar, allt efter som de flyttade sig på golvet, och så hörde han i fantasien musik, stor musik för många intrument. Han hade ju ofta varit ute och hört vaktparaden. och alla dess instrumentljöd spökade i barnets hjerna. Hvad nöjena beträffar hörde spatserturerna om söndagarna i Fredriksbergshave till de bästa. Glanspunkten var att se kung Fredrik den VI segla i kanalen med hela den kungliga familjen och ett stort följe af uniformerade kavaljerer. Han stod då vid moderns hand på stranden och vändt med hjertklappning på det högtidliga ögonblick, då båtarra gled fram; hela ståten och folkets vördnadsfulla helsningar tilltalade honom, och intrycket sys-selsatte hans fantasi. Den årliga turen deremot till Dyrehaven, denna af föräldrarna såsom en stor och glädjande tilldragelse betraktade tur, då Niels skulle få roa sig riktigt utmärkt, lände honom blott och bart till plåga och förskräckelse. Att vara tillsammans med så mycket folk och höra deras bullrande konversation gjorde honom rädd, den råa sången och den falska öronbedöfvande musiken miss-hagade, ja pinade honom till den grad, att han om aftonen på hemvägen, när munterheten bland människoskaran nått sin höjd, icke längre kunde hålla gråten tillbaka trots alla försök af föräldrarna att trösta och uppmuntra honom med vänliga ord; det enda behagliga på hemresan var tanken på att den dagen äntligen var förbi.

En vän hade likväl gossen funnit, och det var svarfvargesällen hos hans far, en viss Jakobsen — af judisk härkomst. En varm vänskap uppväxte småningom mellan denne yngling och lille Niels, som nästan dagligen smög sig in i verkstaden till honom för att höra på allt hvad han kunde ha att berätta eller också deltaga i små utflykter med honom; de skulle då antingen ut att höra på vaktparaden eller, vårtiden, för att vandra ut och se på grönskan. (Forts).

En sällsam violin.

Ett femtioårsminne.

I början af 1840-talet vistades en ung Lundastudent, till bördens smålänning, å kammarherren och hä-

radshöfdingen Johan Roman von Seths frälsesäteri Ousbyholm, i Frosta härad af Malmöhus län och Lunds stift. Den unge mannen var ovanligt musikaliskt bildad och lefde endast för sin musik. Döm om hans glädje, då han bland en mängd skräp i ett f. d. hönshus, som hade apterats till materialbod, fann en gammal violin, som visserligen ej var hel, ty den låg der splittrad bit för bit, men i botten af instrumentet var påklistrad en liten etikett, hvarå i ännu ej förbleknad bläckskrift tydligt lästes följande anteckning:

Jacobus Stainer

in Absom prope Oenienpontum* 1683.

Vår unge studiosus blef förtjust i denna upptäckt. Namnet Stainer — och hans instrument med förresten — har ju alltid haft »god klang» med sig, och om den unge musikern varit närmare initierad med violinfabrikationens historia, skulle han otvifvelaktigt haft sig bekant att de instrument, som äro försedda med Stainers namn i handskrift, gälla för att vara äkta, under det att de, som äro utrustade med tryckt etikett, endast äro tyrolerimitationer. Jag känner icke om vår studiosus visste detta, men faktum är, att Stainer dog 1683, således måste denna violin vara en af de sista, som utgått från hans verldsberömda instrumentfabrik. Å dess baksida voro inbrända initialerna C. B., hvilket betydde: Carl Bull, en nära frände till en af de främste violinvirtuoser, som detta århundrade haft att uppvisa, nämligen Ole Bull. Instrumentet hade derigenom ett aldeles särskildt intresse.

— Håller hr kammarherren något på de här bitarne? frågade studenten.

— Nej, visst inte! svarades det.

— Då kanske jag kan få dem?

— Ja, mer än gerna.

Den intresserade »upptäckaren» samlade omsorgsfullt ihop bitarne och tog dem med sig till Köpenhamn, der han vände sig till en af de då mest renommerade instrumentmakarna i Kongens By, som mycket riktigt satte i hop alltsammans, som ock kan ses af en etikett, inklistrad å en af violinens innersidor:

Repareret af Instrumentmager N. Lund i Livgarden til Hestes Kasern i Kjöbenhavn.

Vår unge landsman blef öfvermåttan betagen i den gamla, mer än 160-åriga relikten, när den nyrestaureerad utgick från den danske »instrumentmagerens» verkstad. Ja, han blef så förtjust i den, att han... Nå, det skall ni nu få höra.

* * *

I kyrkoherden Gustaf Adolf Feuks biografiska anteckningar: »Otto Lindblad och hans sänger 1840—1846» (Lund 1882) läses bland annat följande:

* Vid Innsbruck.

»Jag deltog i sångöfningarne i Lund under Otto Lindblads anförande och var med om dem under början af 1840-talet, då de flesta af hans herrliga sångkvartetter förstagången inöfvadesprungo fram ur kompositörens rika hjerta. Sjelf var jag mången gång en osynlig åhörare till dessa tonskapelsers tillkomst och utarbetande. Lindblad bodde under flera år på nedre botten i en gård vid Skomakaregatan i Lund. Under mina täta besök der hörde vi ofta under aftonstunden en violin ljuda — frambringa någon enkel, förut ej hörd, tjugande melodi, strax derefter några fulltoniga ackord å piano, hvarefter för en stund blef tyst, då förmodligen Lindblad nedskref sina inspirationer, till dess slutligen från sistnämnda instrument ljöd en förtrollande kvartett.» Så långt biografen.

Men det var icke bara kvartetter — dessa ur svenska hjertats djup framprungna kvartetter, hvartill maken numera ej skrives, hvilkas härliga, ungdomsfriska toner första gången klingade från den sonora violinen. Med detta instrument i hand tolkade sångkvartettens mästare flere af de hänförande romanserna såsom t. ex:

»Brusande vilda ström,
Morgana underfé!
Sanna mig nu en dröm,
Låt mig din makt få se.
Bygg upp ett slott i din brusande bölja.
Låt mig ditin med dig sedan få följa!
Morgana mö!
Svalt vore gunga på böljorna dina,
Ljust vore kyssa de händer så fina,
Morgana mö!
Bjud mig, jag kommer!
Hos dig vill jag dö!»

* * *

Men hvad har allt detta att göra med Ousbyholm och den unge studenten och den söndriga violinen i skräpboden? Jo, studenten var ingen annan än Otto Lindblad, och det var gamle Staineren som i ordets fulla bemärkelse blef hans sångmö's lyra. Det var hans bästa violin, och den väckte till lif hans härligaste inspirationer i toner.

Ären gingo. Otto Lindblad lemnade sin kära Lundagård och sina kära sångarbröder. Han slog sig ned som klockare i Mällby församling (Lunds stift). Men Stainer-violinen lemnade honom aldrig, och han behöll den intill sin död. Det var år 1864, som Lindblads ande svingade sig upp till högre rymder.

Violinen erbjöd hans enka i början af 70-talet till en af Lindblads gamla vänner, tonsättaren J. P. Cronhamn. Den hade då länge legat obegagnad och därför äfven förlorat åtskilligt i tonen. Priset stälde sig också temligen lågt. Cronhamn lät emellertid iordningställa violinen. Då han nu fann, att instrumentet hade vida högre värde, infann han sig hos enkefru Lindblad. Han förklarade att violinen var långt mera värd och ansåg sig därför ock böra betala dubbla priset

för den, ett drag af rättskaffens generositet, som endast en hedersman kan visa.

Den gamla violinen, hvars toner lika mycket erinra om flöjten som Cremoneser-violinen om klarinetten och som innehåller en erinran om den tonskald, hvilken

»Sjög och sjög en strof emellan
Konstlöst rent och genomklart,
Der vårt hemlands sängers kynne
Gaf sig uttryck underbart.
Sjög ur hela fulla bröstet
Så att ekot sprang ur hällen —»

denna gamla klenod öfvergick i arf till den, som tecknar sig

Eder förbundne

—h—

(Ur Sundsvallspostens julnummer).

Musikbref från England.

Newcastle on Tyne 21 jan. 1893.

För en kort tid sedan hade vi besök af tvänne drottningar i musikens rike, nämligen Madame Adelina Patti och Lady Hallé-Neruda.

Det är endast med tillhjälp af stortartade och väl arrangerade reklamer som Madame Patti numera kan hålla uppe sitt rykte som sångerska; emedan röstens fraicheur är alldeles borta, och de höga toner, som hon har kvar, äro tunna, hvassa. Pianot, hvarpå hennes ackompanjemanger spelas, måste vara stämmt en hel ton lägre än den vanliga tonhöjden. På konserten i Newcastle gjorde hon nära nog fiasco. Då hon hade slutat sin första sång, nemligen Elviras stora aria ur Ernani, såg publiken mycket snopen ut, isynnerhet den afdelningen, som hade betalat 20 kronor per biljett, och kom sig ej ens för att applådera. Denna uraktlåtenhet tog divan mycket illa upp, så att hon utan att niga rusade ut från estraden, ögonskenligen i mycket dåligt humör. Detta roade mycket Newcastle-publiken, så att de började att hjertligt skratta åt henne och inropade henne sedermera efter hvarje sång.

Annorlunda var förhållandet då Lady Hallé-Neruda jemte sin man, Sir Charles Hallé, spelade på en af Chamber Societys-konserterna här. Stormande applåder helsade konstnärinnan så snart hon visade sig å estraden. Som hon den kvällen var ovanligt väl disponerad blef hennes violinspel mer än vanligt graciöst och glänsande. Det är ej många violspelerskor, som kunna spela Saint-Saëns' Introduzione & Rondo samt Capriccio i A-moll såsom Lady Hallé-Neruda gjorde det vid detta tillfälle. Jag hade nöjet att språka en stund med den firade konstnärinnan, och på svenska språket, som hon talar fullkomligt flytande. Hon talade med stor förtjusning om Stockholm, och då jag sade, att detta glädde mig att höra,

utropade hon: »Huru kan jag annat, ty der har jag ju så många kära gamla vänner!» På min förfrågan om hon ämnade sig snart till Sverige igen, svarade hon: »Ja, troligen inom ett år». Vid afskedet sade konstnärinnan: »Hälsa alla mina bekanta i Stockholm från mig, då Ni skrifver hem». — En hälsning, som jag nu får nöjet att framföra förmedelst Svenska Musiktidningen.

Det är glädjande att omtala, att svenska musikkompositioner göra sig allt mer och mer kända och erkända i England. I Newcastle spelas de ofta af fröken Hildegard Werner och hennes elever. Fröken Elfrida Andrées nya orgelsymfoni, som den stora musikfirman Augener et C:o i London har förlagt, fick man för en tid sedan höra i St. George Church, Newcastle, då den spelades af den framstående orgelnisten Mr James Preston, på en af hans Orgel-Recitals. Mr Preston yttrade sig högst fördelaktigt om fröken Andrées komposition, som också har stått mycket smickrande omnämnd i den ansedda musiktidningen »Musical News» i London.

Häromdagen spelades på en soirée för kammarmusik Emil Sjögrens Violinsonat i G-moll, opus 19, af herrar J. Hill (violin) och James Preston (piano). Den var utmärkt bra spelad af de engelska artisterna och blef mycket applåderad. Det är utan tvifvel, att om Sjögrens musik kunde bli mera känd i England, han skulle bli lika populär, som flera andra skandinaviska kompositörer redan äro här.

Sir Arthur Sullivans nya opera »Haddon Hall», har endast gjort en högst moderat succées. Såsom en ursäkt må omnämnas, att de flesta musiknumren voro komponerade under det tonsättaren var fängslad vid sjukbädden, utan mycket hopp om tillfrisknande. Äfven i vinter har Sir Arthur Sullivans helsa varit så bruten, att han har måst tillbringa denna årstid i södra Frankrike, hvarest han nu håller på att renovera musiken till sin stora opera »Ivanhoe», innan den kommer att uppföras i Berlin på våren.

Mr Fred. Clifffes nya symfonie, är pièce de résistance ibland engelska orkesterkompositioner, som nyligen ha kommit ut. Den består af 4 afdelningar: nr 1. Solnedgång; nr 2. Serenad; nr 3. Elfvornas dans i sommarnatten, och nr 4. Morgon. Symfonien spelades för första gången vid Leeds Musical Festival i oktober och gjorde stor lycka. Den unge kompositören, som själf anförde sin symfonie, blef inropad flera gånger och hälsad med hurra-rop.

För närvarande är det inga artister, som äro så feterade och afgudade i London, som violisten Sarasate och pianisten Paderewski. Innan den senare reste till Amerika, spelade han på en konsert i St. James' Hall, Lon-

don, då en del af publiken betedde sig som om den mistat förståndet, under det den uttryckte sin förtjusning. En engelsk dam rusade in på estraden och kastade sig på knä framför den bestörte pianisten. Publiken ville ej lemna salongen vid konsertens slut utan ropade oupphörligen in Paderewski och skrek på »extra stycken». Till slut återstod ej något annat medel att stäffa deras entusiasm — än att sända in 4 karlar, som buro ut pianot och på så sätt gjorde slut på uppträdet.

The National Society of Professional Musicians i England, eller som det numera kallas, The Incorporated Society of Musicians, sedan deras stadgar ha godkänts af Ståthållarembetet i London, höll i början af denna månad sin årssammankomst i den engelska hufvudstaden, då omkring 400 musici från alla håll och kanter samlade sig derstädes. Denna förening, som existerat omkring 7 år, har nu vuxit i anseende och storlek, så att ej mindre än 1000 musici i England hafva ingått i föreningen. Vid konferensen i London deltog presidenten i The Royal Academy of Music, doktor Mackenzie, och Sir John Stainer, båda högt ansedda musici. Dessa herrar höllo långa tal, i hvilka de betonade vigten för medlemmarne i föreningen att söka höja deras sociala ställning i samhället genom att förvärfva sig en allmän bildning i brancher, som ej hörde till musiken, mera än som nu var fallet med många engelska musici. Sir John Stainer beklagade mycket, att han måste erkänna, ett engelska konstnärer och musiklärare i allmänhet ej kunde jemföras med de utländska, och skälet härför var, att de engelska utöfvade musik såväl som lärarekallet på ett så själlöst och maskinmessigt sätt. Der fanns ej tillräcklig känsla eller entusiasm i deras verk. Han avslutade sitt stränga men ypperliga tal förmedelst följande ord: »Förrän Englands män och kvinnor lägga bort sin karaktäristiska stelhet och flegma, kunna engelsmännen aldrig i ordets sannaste bemärkelse kallas en musikalisk nation, ehuru de ge stora musikfester, och världens yppersta konstnärer uppträda på deras konserter».

På tal om The Incorporated Society of Musicians i England, af hvilken jag är en medlem, skulle jag gerna vilja rätta ett misstag angående vår förening, hvilket står i Köpenhamns-Musikbladet, 9 Aarg., nr 15—16. Den engelska nationalföreningen af musici, ha icke slutit sig samman med Music Teachers National Association i Amerika. Tvärtom, vår förening anser det som ett af dess förnämsta mål att hindra den amerikanska med sina hederstitlar och musikaliska examina att göra sig gällande här. Under sistlidna året ha stora skandaler och rättgångar egt rum i England i anledning af ameri-

kanska hederstitlar och betyger, och endast mycket underordnade engelska musici skyldra med dem för att slå dunster i ögonen på okunnigt folk. Vid konferensen i London hade medlemmarne af The Incorporated Society of Musicians samlat ihop 3000 kronor för att betala rättegångsombkostnaderna i ett mål, der en af dess medlemmar hade inför domstolen med succées exponerat de amerikanska titlarnes och diplomernas värdelöshet, och visat huru man kunde få köpa dem för så och så många dollars per stycke.

Ett dödsfall som har väckt stort deltagande både inom och utom vår musikverld är det oväntade fränfallet af Mrs Mann, hustru till den eminente orkesterchefen vid Crystal Palace. Mr August Mann var jemte sin orkester i Glasgow, der han vistas hvarje år en månad för att ge konserter, och han höll just på att anförä en symfonie på en stor konsert, då han erhöi ett telegram med underrättelse, att hans fru var döende. Utan ett ögonblicks dröjsmål bad han förste konsertmästaren, Mr Kosmann intaga hans plats som dirigent och reste strax derpå med första iltåget till London, men då han anlände hem var hans fru redan död. Orsaken till dödsfallet var följderna af ett fall på gatan.

H. W—r.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. Operan. Jan. 16, 19. Weber: *Frischyttan*. — 17. (Galarepres.) Weber: 1) Uvertyr till »Euryanthe»; 2) Thomas: *Mignon*, 3:dje akten (Mignon: fru Edling); 3) Mascagni: *På Sicilien* (Santuzza: frök. Hallgren); 4) ballett: »Dygnets timmar». — 18, 26. *Wernländingarne* (Anna: frök. Wolter, debut; 20/1. Erik: hr Lemon). — 19, 21. Hallström: *Per Seinaherde*. — 20, 22. *En Midsommarnattsdröm*, musik af Mendelssohn. — 23, 25, 27, 30. Auber: *Fra Diavolo eller värds huset i Terracina* (Zerlina, Pamela: frökn. Holmstrand, Wolff; Fra Diavolo, lord Kockburn, Lorenzo, Beppo, Giacomo, Matteo: hrr Ödmann, Johanson, Lundmark, Henriks-son, Brag, Grafström), 30 jan. 175:te gång. — 28. 3:dje *Symfonikonsertern*: 1) Wagner: Förspel till »Mästersångarne»; 2) Saint-Saëns: pianokonsert G-moll (frök. Mary Olson) med orkester; 3) Liszt: *Les Préludes*, symfonisk dikt; 4) Beethoven: Symfoni nr 8, F-dur.

Vasa-teatern. Jan. 16. Strauss: *Läderlappen*. — 17—19. Millöcker: *Stackars Jonathan*.

Södra teatern. Jan. 16—20, 27—30. *Niniche*, vaudeville i 3 akter, musik af Marius Boulard (grefvinnan Corniska: fru Anna Lundberg, greve Corniski: hrr V. Holmquist, Sternvall).

Vetenskaps-akademien. Jan. 17. *Konsert* af hr Hugo Alfvén, bitr.: frökn. S. Ek, Alma Hulting, Gerta Samuel (ackomp.), hr Sv. Scholander. — 27. 4:dje *kammarmusiksoarén* af hrr Aulin, Sjöberg, Bergström, Carlson: 1) Beethoven: Stråkvartett, D-dur, opus 18, nr 3; 2) Brahms: Quintett för klarinett och stråkvartett, H-moll, opus 115; 3) Grieg: Sonat för piano och violin, G-dur, opus 13. Biträd.: hrr Joh. Kjellberg, Rich. Andersson.

Musikaliska akademien. Jan. 31. *Soaré* af grefvinnan Math. Taube född Grabow. Biträd.: prof. Ivar Hallström, hr Olof Lemon, Förste hofkapellmästaren C. Nordqvist och Kgl. hofkapellet.

Det danska kronprinsparets nyligen timade besök i vår hufvudstad föranledde, såsom vanligt, å Kgl. Operan en festrepresentation hvars program, såsom ofvan synes, var af omvexlande innehåll. Den förnämsta operanyheten under året är »Fra Diavolo», Scribe-Aubers spirituella och underhållande opéra comique, senast gifven här i början af 1887 med fru Edling som Zerlina, hr Sellmann som Fra Diavolo. Operan gafs då från 20 januari till 13 april 4 gånger, samma antal som nu på en vecka och detta för fulla hus, hvilket talar godt för den nu varande uppsättningen. Herr Ödmanns särdeles lyckade framställning af »den intressante röfwaren» torde i väsentlig mån bidraga till framgången, men operans öfriga personal är i allmänhet väl representerad. Fröken Holmstrand är en tacks Zerlina, hvars förnämsta musiknummer i den s. k. afklädnings-scenen i andra akten utföres särdeles talangfullt och behagligt. Herr Ödmanns stora aria i tredje akten är för sångaren en verklig triumf och framkallar alltid rikligaste bifall. Äfven Lorenzo-Lundmark lyckas med sin aria vinna berättigadt erkännande. Herr Johansons lörd är mycket konsekvent och roligt återgifven, deremot har fröken Wolf ett mindre tacksamt parti som Pamela, ehuru särdeles ensemblen drager fördel af hennes vokala förmåga. De båda röfvarne förstå också att roa publiken, om än herr Brag ej kan i komik mäta sig med den förre Giacomo, Pelle Janzon. Om »Fra Diavolos» framgång kan tillskrifvas en nyväckt smak hos publiken för den komiska operan, vore detta önskvärdt, då vår operas krafter för närvarande företrädesvis lämpa sig för densamma.

Symfonikonsertern var till hälften egnad åt Wagner och Liszt med den förres bekanta förspel till »Mästersångarne» och den senares på ett poem af Lamartine (ur hans »Méditations poétiques») byggda symfonidikt »Les Préludes», som här förut endast gifvits af Flieges orkester på Hasselbacken (1875) och af Meissners å en symfoni-matiné (1887) i Berns' salong. Af Liszts symfoniska dikter, 14 till antalet, om »Dante» och »Faustsymfonien» medräknas, är denna mest populär och innehåller jemte bullrande orkester-effekter, rätt vackra melodiska fraser och instrumental klangskönhet. Detta nummer föregicks af Saint-Saëns spirituella pianokonsert i G moll (senast spelad af herr Schönberger å Kgl. Operan 1887) och efterföljdes af Beethovens genialt humoristiska 8:de symfoni. Konserten leddes af herr Hallén och syntes, att döma efter bifallet, i sin helhet ha

vunnit publikens tycke. Fröken Olson blef efter utförandet af pianokonserten flere gånger inropad.

Södra teatern har med »Niniche» fått upp en pjäs med musik, nu mera ovanligt på denna scen, och vunnit fru Anna Lundberg och herr Holmquist till gäster i densamma. Vasa-teatern spelar i dagarna ut sin första stora trumf, för denna säsong, Suppés »Boccaccio».

3:dje kammarmusiksoarén var särdeles njutningsrik. Inledd med Beethovens stråkvartett, den första han komponerat och som därför, särdeles i de första satserna, påminner om hans föregångare i genren, följde Brahms nya kvintett för klarinett och stråkvartett, först gifven den 5 januari förra året i Wien kort efter hans nya pianotrio med klarinett. Der, likasom nu här, väckte denna komposition rikaste bifall. Genialisk och alltigenom klar och väljudande kan den och räknas till komponistens, »den andre Beethovens», yppersta arbeten. Utförandet var ock mästertligt; särskildt hade man tillfälle att beundra direktör Kjellbergs konstnärliga klarinettspel, företrädesvis i andra satsen. Soarén afslutades med Griegs mera sällan spelade andra sonat för violin och piano, en friskt inspirerad och i Griegs nationella stil hållen komposition, som återgafs af herr Aulin och Richard Andersson med ypperligt samspel.

Herr Alfvén hade en rätt stor publik på sin soaré och visade goda framsteg i sitt violinspel beträffande så väl tonens renhet som virtuosmessig behandling af instrumentet. Herr A. ämnar fortsätta sina studier för Marsick i Paris, efter att här senast ha utbildat sig under konsertmästaren Zetterqvists ledning.

Grefvinnan Taubes ett par gånger af sjukdomsorsak uppskjutna soaré egde den sista januari rum inför en distinguerad publik, som fyllde Musikaliska akademiens stora sal. Konserten be- vistades af konungen och kronprinsen, samt prinsarne Carl och Eugen, hvilka togo plats på första stolraden. I hoflogen syntes hertiginnan af Dalarne. Konsertgifvarinnan vann med sin sympatiska röst och sitt konstnärliga föredrag stort bifall vid utförandet af Eg-lantines stora aria ur »Euryanthe», scen och aria ur »Hexan» af Enna och slutligen recitativ och aria ur »Ernani», allt med orkesterackompanjering af Kgl. hofkapellet under hofkapellmästaren Nordqvists anförande, samt derjemte ballad för sopran och orkester af Lago samt visor: »Om aftonen» af A. F. Lindblad och Södermans »Norsk Kjerlighedssång», ackompangerade af professor Hallström, likasom ett par sånger, hvarmed herr Lemon biträdde: »Vallgossens visa» af Lindblad och »Ich bin jung» af Hallström. Herr L. sjöng derjemte »Ack detta är en engels bild» ur »Trollflöjten»,

ackompanjerad af hofkapellet, som inledde konserten med Foronis C-moll-uvertyr och äfven utförde Södermans konsertuvertyr. Herr Nordqvist helsades vid sitt inträde med väldiga applåder och hyllning af orkestern, som förärade honom genom herr Zetterqvist en praktfull lagerkrans med band i svenska färgerna jemte inskription.

Från in- och utlandet.

Kgl. Operan. Aubers »Den stumma» uppföres nästa lördag med fröken Lindzén som Fenella samt herr Lemon och Sellergren för första gången i Masaniellos och Pietros partier. Under inöfning äro Salomans »Diamantkorsen» och »Profeten», hvari herr Ödmann skall utföra Johan af Leydens, profetens, rol.

Musikaliska akademien. Vid sammankomst den 31 januari utsågos till extra och biträdande lärare vid konservatorium samma personer som föregående termin. Vidare tillsattes Beskows d. 15 november ledigförklarade stipendium, till hvilket nio sökande anmält sig, bland hvilka läroverksstyrelsen å förslag uppfört följande tre, nämligen: 1:o herr Wilhelm Stenhammar (piano och komposition), 2:o fröken Sigrid Lindberg (violinspelning), 3:o herr Bror Beckman (komposition). Stipendiet tilldelades fröken Lindberg efter omröstning.

Enligt tryckt matrikel för konservatorium innevarande hösttermin är elevantalet 163 (93 manliga, 70 kvinnliga). Inträdessökande voro 109: till sång och kyrkosång 25; blåsinstrument 17; piano (såsom hufvudämne) 16; orgel 14; kontrapunkt och instrumentation 10; stråkinstrument 10; pianostämning 17. Nyantagna elever äro 19; aspiranter för terminen 22.

En inbjudning till deltagande i Chicagokonserterna och möjligen blifvande konserter i andra amerikanska städer har af skandinaviska Chicagokomitén tillställts operasångarne Arvid Ödmann och C. F. Lundqvist samt herr Salomon Smith. Om inbjudningen antages är ännu ovisst.

Förestående konserter. Den utmärkte violinvirtuosen *Franz Ondricek*, som konserterade här i maj 1891 (då Sv. Musiktidning meddelade hans porträtt och biografi), kommer här inom kort att åter låta höra sig, troligen åtföljd här såsom i Danmark och Norge af sin fru, sångerskan Anna Ondricek och en pianist Aug. Fremke. Den 29 januari gaf herr Ondricek konsert i Göteborg och skördade entusiastiskt bifall.

Alfred Reisenauer, den här för några år sedan så uppburne pianisten, ger konsert härstädes den 13 februari å Musikaliska akademien.

Johannes Elmblad uppträdde den 9 jan. första gången efter sitt besök i Sverige å Deutsches Landestheater i Prag som Marcel i »Hugenotterna» och mottogs särdeles välvilligt af publiken samt hyllades med applåder och lagerkransar. Hans andra parti skulle bli Bertram i »Robert».

Fru Viola Swahn-Bertetti, den svenska sångerskan, som med sin vackra röst och utmärkta sångkonst för ett antal år sedan gjorde stor lycka på italienska teatrar, har gästade hemlandet denna vinter och låtit höra sig en och annan gång i privata kretsar samt för välgörande ändamål och dervid vunnit stort bifall. Fru Bertetti, hvars utbildning i sångkonsten här skedde under ledning af Siegfried Saloman, är gift med en löjtnant Bertetti och bostätt i Turin.

Göteborg. Å Stora teatern har under senare hälften af januari uppförts »Den vilseförda» med fru Vendela Andersson-Sörensen som Violetta samt »Orpheus i underjorden» med fru Anna Pettersson-Norrie som Eurydice. Konserter ha gifvits af herr. Sven Scholander och Fr. Ondricek.

Norge.

Kristiania. Under januari har från midten af månaden å Kristiania teater fortfarande gifvits »Peer Gynt» och »Et Vintereventyr», båda med musik. Operasången började den 18 med »Zampa», hvari fru Sterky innehar Camillas parti, och derefter kom »Postiljonen från Longjumeau» med fru Sterky som Madeleine. Nästan samtidigt med utförandet af »Zampa» å Kristiania teater skedde å Tivoli »Svenska operaturnéns» föreställningar, hvarom i föregående nummer nämndes. — Konserter ha gifvits: af Chr. Cappelen, en kyrkokonsert med biträde af fröken Oselio; af fru Ellen Gulbranson, biträdd af frökarna Ragna Goplen, Gyda Sohlberg och Astrid Johannesen samt violinisten Gustaf Lange. Till den 31 januari har annonserats konsert af violinvirtuosen Ondricek.

Finland.

Helsingfors. Å Svenska teatern har »Strandbyfolk» hållit sig uppe på repertoaren och den 14 januari gafs här till firande af Z. Topelius' då inträffade födelsedag 4:de akten ur »Regina von Emmeritz och folkskådespelet »På Ålands skär». — Den 12 januari gafs symfonikonsert, då kapellmästaren Kajanus bjöd på Tschaikowskys uvertyr-fantasi »Romeo och Julia», violinkonsert af Volkmann (konsermästaren A. Martin) och Beethovens »Pastoral»-symfoni. — Orkesterföreningen har gifvit ett par konserter mot slutet af månaden; Emil Sauer, den bekante pianovirtuosen, konserterade den 14 å universitetets sollennitetssal.

Danmark.

Köpenhamn. Kgl. Operans spellista från den 15 januari har upptagit »Det var en gång», »Dinorah», »Carmen», »Elverhøj», »Helligtrekongers aften», »Figaros bröllop» och »Maria Stuart». Folketeatret har fortfarande gifvit »Et Folksagn». — Konsertföreningen gaf den 23 januari sin 2:dra konsert med biträde af konsertmästaren violinisten Henri Petri från Dresden. Programmet upptog: Oktett för stråkorkester af O. Malling; Äldre franska melodier, arrangerade för fruntimmersröster (kör och soli) af Chr. Barnekow; Sångkvartetter med piano af Brahms, Altgriechisches Liederspiel för soli, kör och piano af Max Zenger, — alla dessa nummer gifva för första gången —; samt solonummer af herr Petri. Herr Petri gaf sedan en egen konsert med biträde af pianisten, fröken Johanne Stockmarr m. fl., hvarvid utfördes: Stråkvartett, D-moll, af Schubert, Ciaconna af Bach, Adagio och final ur 7:de konserten af Spohr. Tre Ondricek-konserter gäfvos den 17—20 och och lika många Reisenauer-konserter den 26—30 januari. Vid en af de »Folkekonsalter», som gifvits, biträdde operasångerskan fröken A. Noack, som försökte sig å den svenska operan under förra spelåret.

Paris. Massenets' »Werther» har nu äfven gifvits på Stora operan här och rönt stor framgång.

London. »Trollringen», en ny operett af en spansk kompositör vid namn Albeniz, gör för närvarande stor lycka på Lyric theatre i London. Handlingen rör sig om en ring med den egenskapen att dess bärare vinner kärlek af hvar och en som han vidrör med ringen.

Berlin. *Frida Schytte*, den äfven här kända, unga, behagliga, danska violinisten — eller såsom hon utomlands kallas *Scotta* — har gifvit två konserter här och rönt stor framgång vid dem båda.

»*Falstaff*», Verdis nya opera, säges skola uppföras den 6 d:s på La Scala-teatern i Milano. Kompositören har ej tillåtit någon att taga kännedom hvarken om partituret eller den af Arrigo Boito författade texten, och de 16 personer som medverka i operan ha order att iakttaga den största hemlighetsfullhet. Verdi leder sjelf inöfningen.

Dödsfall.

Balmer, Charles, komponist och arrångör af sånger och visor, † i St. Louis. (Amerika) 76 år. I Amerika vann han dermed en sådan popularitet och framgång, att han kunde efterlemna en förmögenhet af 200,000 Pund. B. var född sachsare.

Talazac, Alexandre, utmärkt tenorsångare och lyrisk artist vid Opéra comique i Paris, † den 26 december, 39 år gammal, i Chaton nära Paris.

Kongl. Konservatorium för musik i Leipzig.

Onsdagen den 5 April kl. 9 f. m. eger antagningspröfningen rum. Undervisningen omfattar Harmoni- och Kompositionslära (äfven Janko-klavatur), orgel, violin, viola, violoncell, kontrabas, flöjt, oboe, klarinett, fagott, valdthorn, trumpet, basun — solo-, ensemble-, kvartett-, orkester- och partiturspel; — solosång (fullständig utbildning för operan), körsång samt lärometod i föreläsning med öfningar i offentliga föredrag, musikhistoria och estetik, italienska språket, deklamation och dramatisk undervisning — och undervisas här af hrr: prof. *F. Hermann*, prof. dr. *R. Papperitz*, organisten i Nicolai-kyrkan, kapellmästare prof. dr. *C. Reinecke*, *Th. Coccius*, universitetsprofessor dr. *O. Paul*, dr. *F. Werder*, musikdir. dr. *S. Jadassohn*, *L. Grill*, *F. Rebling*, *J. Weidenbach*, *C. Piutti*, organist i St. Thomas kyrkan, *B. Zwintscher*, *H. Klesse*, *A. Reckendorf*, *J. Klengel*, *R. Bolland*, *O. Schwabe*, *W. Barge*, *G. Hinke*, *F. Gumpert*, *F. Weinschenk*, *R. Müller*, *P. Quasdorf*, kapellm. *H. Sitt*, hofpianisten *C. Wendling*, *T. Gentzsch*, *P. Homeyer*, organist för Gewandhaus-konserterna, *H. Becker*, *A. Ruthardt*, *G. Schreck*, *C. Beving*, *F. Freitag*, musikdir. *G. Ewald*, *A. Proft*, regissör vid Stadt-teatern, fräul. *A. Götz*, konsertmästar *A. Hilf*.

Prospekt utlemnas gratis.
Leipzig i januari 1893.

Direktionen för Kongl. Musik-Konservatorium.

D:r OTTO GÜNTHER.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad, 13 årg. 1893, utgifves efter samma plan som förut, med populärt, omväxlande innehåll, försedd med porträtter och musikbilagor (omkring 14 sidor, god och lätt utförbar piano- och sångmusik). Tidningen utkommer 2 gånger i månaden omkring den 1:sta och 15:de (utom juli—augusti). Pris 5 kronor pr år. Musikbilagan endast för helårsprenumeranter. Lösnummer 25 öre. Prenumeration sker å tidningens expedition, Olofsgatan 1 (Hötorget 6) 1 tr. upp öfver gården, (derifrån tidningen hemsändes), i musik- och bokhandeln samt å hufvudstadens större tidningskontor; för landsorten expedieras tidningen fortast genom postprenumeration.

För Musikbilagan har bidrag utlofvats af bl. a. *Ivar Hallström*, *Tor Aulin*, *Emil Sjögren* och *Franz Neruda*.

Tidningens annonspris är mycket billigt: endast 10 öre petitrad för inländsk annons. Rabatt vid förnyelse.

OBS! Tidningen lämpar sig för hvarje musikaliskt hem, der musikaliskt vetande värderas; en musiktidning, som innehåller biografier, instruktiva artiklar, samlade notiser om musikerlidens tilldragelser etc, är särskildt af vikt för ungdomens musikbildning och erbjuder sådan säkare och noggrannare, än hvad andra tidningar kunna meddela, hvilka ej så regelbundet läsas och ej heller förvaras.

Musikvänner! Försummen därför icke att prenumrera å **Svensk Musiktidning!**

Pianomagasin.
Flyglar, Pianinos, Tafflar och Orglar från in- och utländska utmärkta Fabriker till de billigaste priser. För instrumentens bestånd ansvaras.
Äldre Pianos tagas i utbyte.
OBS. Ständigt lager af Flyglar från Blüthner och Pianinos från G. Schwechters berömda fabriker.
Gust. Petterson & Komp.
43 Regeringsgatan 43.
Flyglar, Tafflar och Pianinos från J. G. Malmsjö.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å **2 kronor** hos *P. Herzog*, Malm-skilnadsgatan 54.

Pianinon & Flyglar

af berömda firmor till verkligt billigaste priser hos
John Jacobsson,
17 Drottninggatan 17.

Obs. Fördelaktiga afbetalningsvilkor.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. upp öfver gården. Mottagning kl. 1/2 9—1/2 10 f. m. och 12—1 e. m.

Frans J. Huss.

Skandinaviska Orgelfabrikens Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förnämsta orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten enhälligt vitsordade för att vara de bästa i Norden tillverkade. Prisbelönte i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.
Kontor och utställning i Stockholm:
Mästersamuelsgatan 24.

Sångare och Sångerskor!

Inöfning af sånger och sångpartier, afseende god tonbildning och deklamation samt smakfullt föredrag meddelas **Olofsgatan 1, öfver gården 1 tr. upp.**

Anmälning kl. 9—10 f. m.

OBS! God och billig musik!
Svensk Musiktidnings Musik-Album
VI—1892,
Pris 1 krona.

Innehåll för piano: *Dahl, Adr.*: Valse noble; *Enderberg, Aug.*: Improvisation; *Myrberg, A. M.*: På skräddskobanan; *Sjögren, Emil*: Preludium; *Wejdling, Henning R.*: Klara-Menuett; *Åkerberg, Erik*: Saknad; för sång: *Norman, Ludv.*: Ånger, en liten visa.

Innehåll: *Mary Olson* (med porträtt). — Mozarts ungdomsoperor »Bastien und Bastienne» samt »La finta giardiniera». — Från *Niels W. Gades* barndoms- och ungdomsår. — En sällsam violin. Ett femtioårsminne af — h. — Musikbref från England af *H. W.-r.* — Från scenen och konsertsalen. — Från in- och utlandet. — Dödsfall. — Annonser.